

[Helga Pedersen.]

gerne medvirke til en ordning, der eventuelt kan blive et mere hensigtsmæssigt instrument for de straffedes tilpasning til samfundet.

De ændringer, der foreslås vedrørende løsladelse på prøve fra arbejds- og sikkerhedsforvaring, kan vi i realiteten tiltræde og i forbindelse dermed også reglen om, at man i visse tilfælde, hvor genindsættelse i ungdomsfængsel, arbejds- og sikkerhedsforvaring skal ske, kan nøjes med at lade retten fastslå skyldspørgsmålet og derefter genindsætte den pågældende i en af de nævnte institutioner.

Det vanskelige punkt i lovforslaget er imidlertid spørgsmålet om løsladelse på prøve af de til tidsbestemt frihedsstraffedømte. Jeg tilføjer her, at spørgsmålet om løsladelse af livstidsfanger ikke berøres af lovforslaget.

Vor gældende lovgivning går ud på, at prøveløsladelse sker, når $\frac{2}{3}$ af straffetiden og mindst 9 måneder er forløbet, medmindre fangens forhold gør sådan løsladelse utilrådelig. Som denne bestemmelse er formuleret, er der alene tale om en fakultativ løsladelse, ikke om en obligatorisk løsladelse på prøve, som man f. eks. kender det i Sverige, når $\frac{5}{6}$ af straffetiden er forløbet, medens i Sverige fakultativ prøveløsladelse er mulig efter forløbet af $\frac{2}{3}$ af straffetiden og mindst 8 måneder. På den anden side er den form for fakultativ prøveløsladelse, vi har i den gældende bestemmelse, straffelovens § 38, stk. 1, således, at størstedelen af fangerne kan påregne løsladelse på prøve — hvilket også jævnlig tages i betragtning af dommeren ved straffens udmåling — og de dømte har alle krav på, at spørgsmålet til den tid tages op til overvejelse af fængselsmyndighederne, der har den endelige afgørelse af sagen, som altså ikke kan forelægges domstolene.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget — og jeg er fra mit tidligere arbejde bekendt dermed — at der i praksis har vist sig behov for prøveløsladelse på

et tidligere tidspunkt, end når $\frac{2}{3}$ af tiden er udløbet, ligesom det i tilfælde, hvor straffetiden er under 9 måneder, også jævnligt er påkrævet, at en løsladelse på prøve med de dertil hørende betingelser kan ske. Denne erfaring i praksis må ses i forbindelse med de sociale og sociologiske undersøgelser, der i de senere år har været anstillet indenfor fængselsvæsenet, og den må ses i sammenhæng med udbygningen af tilsyns- og forsorgsvirksomheden vedrørende straffede personer. Det er en virksomhed, der hovedsagelig udøves af Dansk Forsorgsselskab, som er en privat institution, der modtager betydelige offentlige tilskud. Den blev for få år siden reorganiseret og er i dag i stand til at udøve tilsyn og hjælp af forskellig art i langt større omfang end tidligere. Derfor er det altså også muligt teknisk set at udvide prøveløsladelsesområdet. Jeg ved, at spørgsmålet om udvidet prøveløsladelse har været genstand for meget grundige overvejelser i straffelovskommissionen, og jeg synes, det må tillægges betydelig vægt, at et overvejende flertal af denne sagkyndige forsamling er gået ind for udvidelse af de gældende prøveløsladelsesregler. Derfor vil jeg også tro, at resultatet efter overvejelserne vedrørende dette lovforslag bør blive, at vi finder frem til en passende løsning af spørgsmålet.

Forinden vil jeg imidlertid gerne under en udvalgsbehandling bede den højtærede minister give oplysninger om forskellige enkeltheder vedrørende behandlingen af prøveløsladessager sammenlignet med behandlingen af benådningssager, ligesom jeg tror, det ville være hensigtsmæssigt, om udvalget fik en oversigt eller en slags vurdering af den højtærede minister med hensyn til fangebehandlingsens nuværende tilstand. Herunder kunne jeg godt tænke mig også at bede om nærmere oplysninger om, hvorledes ministeren i det hele ser på sikkerhedsforvaringsinstitutionen. Det er jo bekendt, i hvert fald i juristernes kreds, at adskillige har overvejet, om dette overhovedet er en hensigtsmæssig form for